

1923-05-05

AFSENDER

Viggo Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Roskilde

Arkivplacering:

Mappe 29 nr. 5a-c

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Alu maadan for mig, der er bleven
en temmelig bevarlig Gjenstand,
at ridske nogle Tæner ind til
Kjøbenhavn og hjem igen.

Derind er jeg alle saa begynde som
Guadalupe Højtidelighed, da det
blun ude, "højtidelig", men Spring
vandt er saa pragtligt læssløp
pet, og man kunde jo heldigvis
nå ud over mig.

Men jeg havde dermed gæmte trykkes
og min Kængamel Vis, til
mit Hjerte, - hvad Raad tus for
Samlingen maask. alle egner
sig saa godt til, - havde for at
vise sig til Lykke med Full-
bringelsen af alle udmærkede
Verke, der har haft saa lang
og viden Fædelsveer, saa de

en en magtens Befrielse, det uendelige
er kaunnet vel til Verden, som havde
stad til ^{Trøst} ~~Trøst~~, som haaber til den gamle
Nyrop til Cergulen. hans Grav
eller Elysium) Og til Cere
og os alle sammen, der alle uforbeholdt
i Formalisme, til uendelt Fornøj-
else. Men jeg vil nu tilføje, som vil
bedømmes - til en stor Glands
baad over dets sandtars frelse
Vorkuining og over ^{der} ~~der~~ min herlige
Ungdommen, at det Naam nu skal
les i Hænderham. For Bjornes
derud i Paedagogikens ses jo
Aluraa ofte og af saa mange - god
naker den jo - og hvad den gør
paa Christianborg og her og der
i Hellegænderkerken og i hellig
eller paa Alfarvej. Men disse
to u Vandskunstler - Flodketter

og Dragespising vandt, til bevar
Jens Naam, Ho Koen Prædica paa
Høitshavnens Løker og paa Kaaden
og paa den Gynter. Thad kun, at
Niels' Navnet vider og at den af
et saa skønteligt Helhed at den
jo adbeholdt vinder paa et Hospi
tal og forblive i Løstet Puen, for
at givestaa paa Thaden eller
hellen paa et andet Torv, for
Bogquinden og at helde og om
nemligt, det som Maalstok
-værdi, et valider Maternal.
Min Bronce vil jo end bevar
helt sin levende Gruppe.
Og min Tro er, at den vil blive
bevaret i den anden Land
og vider og man af vor Bys stor
Tilværelser.

II

Jakob og jeg var i Lørdags uerred
at opvise dig i det Hjem. Vi var ved
Pasvovs gamle Bygning i det gamle Land
og blev glædelig og søde for alle.
Men det er her, hvor den gamle
Agnet befandt sig, Arne, at
hvis det er ved den gamle Hjem og
maaske at det er taalt. Der er
at se opralle det er med
Hjælp - kan jeg se det under
sit udsyn og god Bedring og
vender Bæst.

Men jeg er dybt taknemlig!
Jeg har læst meget af dig.
Jeg har hørt det at dig, hvor
jeg har faldt ned for. Jeg mindes,
hvor den jeg gang efter gang har
været i den for Operationen stien,
eller vander med oppe i Norden
uden for den fader, men jeg er
Elisabeth under Peringsens Rind

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 29 Nr. 58

1. Spænding Jant for kvaden Opera
Hønu uds over faldet bin og der
næd paa, hvilket Skøn Lægen
dunfler i led han. My skov alligⁿ
ne alle - med Vely. For my kænⁿ
alle skøn ligvad ad Lænderen; Men
har den Oplevelser vent for oalt
somm^{for mig}; og my uds alle i et
Sind - endrigt i Agnetes - uog^{vælle}
Uro eller Angst, som I maaste
med den Halsstærke I alle
har ord, havde overvundet -
eller maaste ved et lykkeligt
fælsfødt Sind var blunfor
skaaned for. Men ho alle, at
my dusar har været i din
Tanke for Jer, kan Mennesker
og for alle Eders Børn, - my
omlulle for med en dyben Be
undring og indulegen Fælsk^{hed},
end I kan vidt. Naagt for

haelt, de er af stor Værdig, har med Vilje
at vi saa spalttes sig. Men naar intet,
"Kan saa ubetydelige nu, kan egentlig
shet ikke arbejdes men enden mindes
faendes. Og Nu er oplagene - og har
for Gunden i mange Menner der
vedt saa velly opent for med
drattelsløst Opnæm og dertilbrødt
Færdig mange Læbets pligter
saa og kan undersøge, at de med
den skæbnelige Konstitution
erhæly jaer Kraft blot ud-
villt det alt. I mange der kan
men set paa hvad storn (ofte ^{de uo.} ~~er~~ ^{er} ~~er~~
Forkæle storn - i Uvægheden for
den uden imponeris St. Læne
med Strak for det legemlige Be-
roder det er, kan at fynd det - og
den skæbnelige, hvilken jævnesteg
Forsættling det er og har vedt i mange
den, naar men - altid jælyt, mest af

Jakob, stornævnt under Vægten
af min stolt reduceret Malerarbejde
, om en Træ- med lang Stansning
- træder hen paa det Sid^{ste} paa et
arbejde (nu antagelig, en Tilstand
der højst Grad gør en uegnet deket-
og her Skæklens til Side maad over
at skulle hjen igen). Uvilkaarlig
komme de Tanker om at Tagind
fordi betrag selv et kendt Rum
til at affædre mange Betændelighed
hiden. Kan det gaa an, u det dog
ikke til Besvær og Lidelighed, træffer
man den hjen - og da - naturligt
ved det høje, der u sandtligt. Og
da det Alen jo - maadigt paa den
høje til de besværlige Medlemme af
Samfundet, der ikke vil have telefon,
hvorefter I paa halden for Fald paa
Løst, men ogsaa lægger andre
Skindninge, Væjer, saa paa man
jo eller foruden den Terrainet -
og saa gaar det, som det gaar.

[11]

Man maa ogsaa
gaaen.
Lindemanns
muntlige
beretning

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe Nr. 62

Men nu har jeg af den Ligeledes
hørt, at Agnets har haft noget
Bronchit og Fehun og derfor er ude
venneget medtaget. Kirkestats
ophaardt har jo ogsaa vant Lauge.
Bantagen at Efterskandlungen
har vent saa grundy at den
er meget vandsigt for den
radske Helvorden. Gud
velvige den elskelige Hustru
og god for alle indulydende.
Taknemmelig af Eden Hjertens
dybt det vil jeg i alle ind
væn.

3 ma dig dog adrupen Char-
lottenborg en af de to dage;
men en sad en Sporvojen og
hvor den kan komme for
Jatidig. Halvvep havde
hig tænkt, om den skulde have
gnet Mads ved Jule Bordet
Ful. Grundrigt Kus og Aflem,

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

og kunneligt glædes og vild
ved alle haab. (Det er en smuk
og skæde, han vænnet sig at
Johans Tude (et ord).)

Men nu maalt sig han Luft.
Og her kan du min Onkels
Du har altid hørt det opviede
hjulvann Naturer, som man
sunder sig Lov at slaa om
Arme om. At det er ogsaa
ly, sin Falden men meget
serment i det Væsen. Naar
min ubekendte Natur
kan glemme det og har
nag at tagt ham, Fær.
han sig altid gjent ham
fuligen - svare. Og sin
Aguel, - an det yndige
- her er hun alle vid og
smad mig. Og elsk for alle
som sig, sin Tid, da Aguel
hørb

Ty tus i Aristo, hvad Træskou
Jotale er, bad om Kraft, Slog
se for sig - og han det var
an fult helheden for hende -
Fides og ogsaa om om, at du
se hvidt alle blomster - ja netop
den rasken og ned om
smigle det Sjæle.

Kan Mennesker! Hvor er du dog
ja Eden sig om det haalt
hed og Gashed ja, hvidt
det er alle rasken. Og
hvidt er om det haalt
hvidt om det haalt

Lang som glæde, det om
hvidt om det haalt
Fæde. Den under
Vloiguen, du kan
Og sig vil sig, det om
Men er maaske han
tabte sig. Guds
hvidt om det haalt

(Marginal notes on the left side of the page, written vertically):
- Det er en smuk og skæde, han vænnet sig at
Johans Tude (et ord).
- Men nu maalt sig han Luft.
- Og her kan du min Onkels
- Du har altid hørt det opviede
hjulvann Naturer, som man
sunder sig Lov at slaa om
Arme om. At det er ogsaa
ly, sin Falden men meget
serment i det Væsen. Naar
min ubekendte Natur
kan glemme det og har
nag at tagt ham, Fær.
han sig altid gjent ham
fuligen - svare. Og sin
Aguel, - an det yndige
- her er hun alle vid og
smad mig. Og elsk for alle
som sig, sin Tid, da Aguel
hørb

(Marginal notes on the right side of the page, written vertically):
- Ty tus i Aristo, hvad Træskou
Jotale er, bad om Kraft, Slog
se for sig - og han det var
an fult helheden for hende -
Fides og ogsaa om om, at du
se hvidt alle blomster - ja netop
den rasken og ned om
smigle det Sjæle.
- Kan Mennesker! Hvor er du dog
ja Eden sig om det haalt
hed og Gashed ja, hvidt
det er alle rasken. Og
hvidt er om det haalt
hvidt om det haalt
- Lang som glæde, det om
hvidt om det haalt
Fæde. Den under
Vloiguen, du kan
Og sig vil sig, det om
Men er maaske han
tabte sig. Guds
hvidt om det haalt

